

[Kai Moltke.]

end forloren humanisme. For i virkeligheden bliver tingene jo stillet sådan op: vi kan intet foretage os, inden en landsplanlægning er færdig. Men hvad betyder det, at en landsplanlægning er færdig? Hvornår kan det overkommes? Kan der ikke ske noget inden? Skal det hele bringes i stå i adskillige år, mens der arbejdes med projekterne? Jeg tror, at lige så beklageligt, det er, at vi ikke er længere med en landsplanlægning, lige så tåbeligt ville det være at udskyde en planlægning på de felter, som til syvende og sidst får afgørende betydning for landets placering. Drejede det sig her om en virkelig anlægsplan, en beslutning af en anlægsplan, ja, så ville jeg virkelig på det foreliggende grundlag tage mine forbehold og ønske nærmere undersøgelser, men det drejer sig jo om en principbeslutning, det drejer sig endvidere om en forhandlingsplatform for det yderligere nordiske samarbejde.

Og når man endelig vil bringe humanistiske synspunkter ind i billedet, vil jeg sige, at det vil jeg også meget gerne. Jeg repræsenterer ganske vist ikke nu Sundby eller Amager, jeg er frigjort fra denne egn, men vil dog med et vist kendskab til forholdene derude have lov til at anføre synspunkter, som synes at spille en meget ringe rolle for dem, der i dag står som opponenter, jeg vil næsten sige som billige opponenter. For man kan vel sige, at i den nuværende situation med luftteknikkens udvikling, med flyenes hastighed og størrelse, er det mere end nogen sinde en humanistisk lov, at de store flyvepladser ikke placeres midt inde i en massiv beboelsesmasse. Jeg kan ikke lade være med her at tillade mig at citere fra Amager Bladet for 14. februar i år, hvordan man ser på det ude i Sundby og Amager, fordi vi her har et moment, som jeg tror bliver overset:

„Når ethvert barn ved, at en flyvemaskine kan styrte ned — og at det trods alle tekniske fremskridt vil ske gang på gang i årene, der kommer — kan man ikke frigøre sig for følelsen af moralske mangler hos de politikere, som den dag i dag taler om pengebesparelser ved ikke at lægge lufthavnen på Saltholm, men enten udvide den bestående eller flytte den til Sydamager, når man burde vide,

at dette medfører en ulidelig støjgene og stedsevarende nedstyrtningsfare for tusinder af mennesker. Hvad betyder dog nogle millioner kroner i sammenligning med tusinder af menneskers liv og helbred og velfærd? Er det ikke gement at tale om penge, når det drejer sig om sundhed, liv eller død?“

Man kan sige, det er lidt Amagerroman-tik. Man kan affeje momentet med det. Men Danmark er den eneste af de storbyer, jeg kender, hvor det foreslås at placere lufthavnen så nær inde på tæt bebyggede områder med en tiltagende fare på grund af hele teknikkens udvikling.

Endnu nogle bemærkninger. Spørgsmålet er desværre igen blevet rejst her om det uoverskuelige, om man kan gennemføre Store-Bælts- og Øresundsforbindelse samtidig. Jeg beklager, at den socialdemokratiske ordfører, hr. Horn, fik et tilbagefald i forhold til de udtalelser, han fremførte med hensyn til Store-Bæltsplanerne, da vi sidst debatterede det her i salen. Det var, ligesom han stadig væk ville genoprette prioriteten for Store-Bæltsplanen fremfor Amager, og her kan jeg nu engang ikke følge selskabet, for jeg tror, en nation kan forspise sig i milliardudgifter, og at man må drage visse konsekvenser af, hvor det i øjeblikket er mest livsnødvendigt, hvor det er mest praktisk, og hvor det er mest gavnligt at sætte ind, og her får i alle tilfælde for mit vedkommende Øresundsforbindelserne sammen med planerne om den økonomiske union førstprioritet fremfor et Store-Bæltsanlæg, som jeg i sig selv anser som et typisk udtryk for, at alt går videre, men alene skibsfarten er ikke i stand til at udvikle sig i dette land, søfartslandet Danmark.

Når man foretager og henviser til de økonomiske beregninger, så er der faktorer, som der kan jongleres med. Jeg skal ikke gå i enkeltheder med alle de beregninger af mere eller mindre modstridende art, som her er foretaget, men hvis de folk, som taler om Øresundsbro, mener det alvorligt, og hvis de ikke står på det standpunkt, at de principielt modsætter sig en Øresundsbro, må de dog i alle tilfælde, når de beregner omkostningerne ved lufthavnen, indrømme, at ved Saltholmløsningen opnår man netop at dække en del af de udgifter, som vil blive konsekvensen af en bro over Øresund,